

flugtfare, gentagelsesfare eller fare for forstyrrelse af efterforskningen.

I grove tilfælde, hvor et barn er blevet seksuelt misbrugt gennem længere tid, udmåles der i retspraksis straffe af en sådan længde, at der allerede efter gældende ret er mulighed for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1.

Imidlertid forekommer der inden for anvendelsesområdet for straffelovens § 222 sager, hvor strafniveaet ligger under det, som giver adgang til retshåndhævelsesarrest efter den gældende regel i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, men hvor der efter udvalgets opfattelse må siges at være tale om alvorlige overgreb mod børn.

Strafferetsplejeudvalget har derfor særligt overvejet de tilfælde, hvor straffen ligger under 8-10 måneders fængsel. Det drejer sig f.eks. om et eller et par enkeltstående overgreb i form af anden kønslig omgængelse end samleje, hvor der i retspraksis f.eks. er idømt 3-5 måneders ubetinget fængsel. Udvalget har desuden overvejet de noget grovere tilfælde af anden kønslig omgængelse end samleje, hvor der er tale om meget små børn eller om misbrug gentagne gange over en periode, hvor der i retspraksis f.eks. er idømt 6 måneders ubetinget fængsel.

Strafferetsplejeudvalget finder, at det i sager af den anførte karakter, hvor straffen kan forventes at blive fængsel i 3-5 måneder eller derover, efter en konkret vurdering af tilfældets grovhed vil kunne anses for stødende for retsfølelsen, at sigtede er på fri fod, selv om der ikke er behov for varetægtsfængsling under henvisning til flugtfare, gentagelsesfare eller fare for forstyrrelse af efterforskningen. Der tænkes herved på overgreb, der er hensynsløse og stødende i en sådan grad, at de kan sidestilles med de voldshandlinger, der kan begrunde retshåndhævelsesarrest efter den gældende regel i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2. Dette vil efter udvalgets opfattelse navnlig kunne være tilfældet, når forurettede er et mindre barn, dvs. et barn under 12 år.

På den anførte baggrund er det Strafferetsplejeudvalgets samlede vurdering, at en udvidelse af mulighederne for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen i sædelighedssager bør omfatte de anførte tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 222. Som anført ovenfor bør retshåndhævelsesarrest normalt ikke anvendes i sager, hvor tiltalte og forurettede var kærestere eller på lignende måde følelsesmæssigt engageret.

Der henvises til betænkningen side 54-56.

3.1.5.2. Ved vurderingen af behovet for at give mulighed for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen i sager om *blufærdighedskrænkelse* (straffelovens § 232) må der efter Strafferetsplejeudvalgets opfattelse lægges vægt på, at blufærdighedskrænkelse omfatter forhold af meget forskellig karakter og grovhed, herunder tilfælde, der ligger på grænsen til anden kønslig omgængelse end samleje med barn under 15 år, jf. straffelovens § 222, jf. §§ 224 og 225.

Uden for sådanne grænsetilfælde i forhold til anden kønslig omgængelse end samleje med barn under 15 år vil sager om blufærdighedskrænkelse efter Strafferetsplejeudvalgets opfattelse i almindelighed ikke have en sådan karakter, at det vil kunne anses for stødende, at sigtede er på fri fod, hvis der ikke er behov for varetægtsfængsling under henvisning til flugtfare, gentagelsesfare eller fare for forstyrrelse af efterforskningen.

På den anførte baggrund er det Strafferetsplejeudvalgets vurdering, at en udvidelse af mulighederne for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen i sædelighedssager også bør omfatte sager om blufærdighedskrænkelse, hvis forurettede er under 15 år, og forholdet ligger tæt op ad anden kønslig omgængelse end samleje, jf. straffelovens §§ 224 og 225.

Der bør efter udvalgets opfattelse alene være tale om en snæver anvendelse af en sådan mulighed. Sigtet er således at sikre, at tilfælde på grænseområdet mellem §§ 224 og 225 og § 232 ikke falder uden for en regel om en udvidet adgang til retshåndhævelsesarrest ved overgreb mod børn under 15 år, blot fordi overgrebet alene er strafbart efter § 232. Det forudsættes imidlertid, at retshåndhævelsesarrest kun anvendes, hvis der er tale om overgreb, der efter en samlet vurdering i grovhed kan sidestilles med lignende tilfælde efter § 222, jf. §§ 224 og 225, jf. herved pkt. 3.1.5.1 ovenfor. Der tænkes på tilfælde, som straffes med fængsel i navnlig 3-5 måneder eller derover, og hvor der er tale om overgreb, der er hensynsløse og stødende i en sådan grad, at de kan sidestilles med de voldshandlinger, der kan begrunde retshåndhævelsesarrest efter den gældende regel i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2. Denne betingelse vil formentlig i praksis navnlig kunne anses for opfyldt, når der er tale om overgreb mod børn under 12 år.

Der henvises til betænkningen side 74-76, hvor der bl.a. omtales eksempler på de ovennævnte grænsetilfælde til anden kønslig omgængelse end samleje.

3.1.5.3. Ved vurderingen af behovet for at udvide mulighederne for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen i sager om *udbredelse af børnepor-*